

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. október 31.
(hétfő)

Földvári Tibor

ÉN AZ ÉN SZERELMESEMÉ VAGYOK

Énekek: 619, 630, 392

Lekció: Énekek éneke 7,10

Alapige: Énekek éneke 7,10

Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a gyülekezet közösségében imádunk téged, és valóban vallottuk az énekekben is: tiéd egyedül a dicsőség. Áldunk, hogy a teremtett világ csodáiban, szépségében is láthatjuk ezt, de minősítetten még inkább az Úr Jézus személyében, akit a Szentírás által, egyedül az Írás által mi is személyesen ismerhetünk. Köszönjük, hogy Szentlelked által ennyire közel jöttél hozzánk.

Áldunk téged azokért, akik mindig is ragaszkodtak a te igédhez. Köszönjük, Urunk, hogy bennünket is így neveltek, és mi is így szeretnénk a te igédhez ragaszkodva hűségesen követni téged. Ugyanakkor te tudod, hogy miben van szükség a mi életünkben is – személyes életünkben vagy mint közösség – a reformációra. Köszönjük, Urunk, hogy te nem valami újat akarsz nekünk adni, hanem az eredetit helyreállítani.

Arra kérünk téged, hogy valóban amikor ránk tekintesz, örvendezhess. Köszönjük, hogy a köszöntés igéjében erről szóltál.

Áldunk, Urunk, azért is téged, hogy ha mégis elbukunk, elesünk, vétkezünk, nem tudunk úgy szeretni, ahogy a te igédben kijelentetted, meg ahogy igazából vágyunk is rá, amikor hitből élünk, de Urunk, a te szereteted akkor

ÉN AZ ÉN SZERELMESEMÉ VAGYOK

is örök, megszabadít, hiszen te vagy a megváltó, a szabadító Jézus Krisztus által. Szeretnénk ma is őrá tekinteni, és kérünk arra, Urunk, hogy akik ismernek bennünket, láthassák rajtunk a krisztusi életet.

Légy közöttünk Szentlelked és igéd által, és szólj hozzánk az Úr Jézusért.
Ámen.

Igehirdetés

Mivel jövőre lesz a reformáció 500. emlékéve már most elég sokat lehet hallani erről a médiában is. Mindig az jutott eszembe a világi emberektől is hallva a reformációra emlékezve, emlékünnepeére való felkészülésnél, hogy nehogy az legyen, hogy csak emlékezés legyen, emlékünnep, valami, ami a múltban történt, mert akkor éppen a lényegét veszítjük el. A reformáció azt hirdeti, hogy az Úr valamit, ami deformálódott, reformál. Azaz nem valami újat készít, hanem az eredetit helyreállítja, megerősíti, ami eredetileg is terve volt. S ez valósuljon meg az övéi személyes életében és a közösségi életében. A reformációnak a központi igazsága a híres 5 sola-val, „egyedül”-el kifejezve tulajdonképpen egyetlen pontra fókuszált, ez pedig az Istennel való személyes közösség, még személyesebben: az Úr Jézussal való személyes közösség.

Az Énekek Énekét olvasva eszembe jutott az a kedves élmény, ami idén is többször történt itt a templomunkban, amikor a fiatal pár megáll ott az Úr asztala előtt, és az igehirdetés után elhangzik a felszólítás, hogy most akkor fogjátok meg egymás kezét – általában úgy szoktuk mondani, hogy egymás jobb kezét–, és akkor a pár olyan természetesen megfogja vagy mindkét kezét vagy pedig a jobb kezét. Az esküvő előtt én igyekszem elpróbáltatni is velük, mert egyáltalán nem mindegy, hogy hogy fogják meg egymás jobb kezét.

Mert már olyan is megtörtént a próba során, hogy a lány keze került alulra és ő tartotta a vőlegényének a kezét. Rögtön szoltam, hogy ez így nem biblikus, mert ha fénykép készül, videó, akkor inkább az látszódjon, hogy a vőlegény keze van alul és a lány keze rajta. Ez így természetes, így biblikus. A férfi és a nő szeretetkapcsolatában a házasságban is a férj az férj, a feleség az feleség, a menyasszony az menyasszony, a vőlegény az vőlegény. Ebből kifolyólag pontosan azért, mert Istennek a szeretetét, az Úrral való közösségünknek a mélységét mutatja a szeretet, szerelmi kapcsolat, fontos, hogy kinek a keze van alul.

Ezt a képet szeretném végig a testvérek előtt tartani a magyarázat során. Gondoljunk arra, amikor egy pár ott van az esküvője napján, egymásra néznek és fogják egymás kezét. Elmondják a fogadalmat, majd utána jön a házasság időszaka. S ha esetleg vannak problémák a közösségben, akkor mindig vissza kell menni oda, ami eredetileg volt, hogy mit éreztünk egymás iránt, amikor ott álltunk. Nem került-e a feleség keze alulra a férjé pedig fölötte, mert úgy sokkal könnyebb esetleg házasságot élni? Vagy nem deformáló-

dott-e el annyira, hogy már nem is tudjuk egymás kezét megfogni, már egymásra se tudunk nézni? És ez csupán a házasságnak a kérdése, amikor az a kérdés, hogy látszik-e az Istennel való közösség az életünkben. Ugyanakkor ott van a családi élet, a munkahelyi életünk, a népünk között megélt életünk. Szükség van-e az Úrral való közösségben és az Úrral való közösségekben reformációra? Az Énekek Éneke alapján ennek az egyszerű kérdésnek a megválaszolását vizsgáljuk.

Egy egyszerű példát hozok, amit délelőtt még Neszmélyen az Ábrahám kör tagjaival beszélünk meg, hogy a reformáció azt hirdeti, az életünk Isten szemében olyan, mint egy tiszta lap, hiszen az Úrral való közösség tökéletes valósága. De ha ez deformálódik, amikor a lapot összegyűrjük, hát, az nem túl szép, és az látszik mindenkinek, azok is átélik. S hogyha az Úrral való közössége egy hívó embernek egy deformálódott A4-es fehér lapra hasonlít, akkor azt valahogy reformálni kell. (itt a gyűrött lapot felmutatva) Ugye milyen bátorító viszont, hogy nem az embernek kell ezt végezni, hanem a reformációt, azt Isten végzi. Majd erről lesz szó végig. És az is fontos, hogy amikor Isten végzi, akkor ő az övéinek az életében látja, hogy milyenek, csak mivel a földi életünkben még vannak deformációk, ezért az Úr formál, reformál bennünket. De látni kell mindvégig – a hit, egyedül hit által nekünk is –, hogyha az Úr az övéire néz, mivel vállalta a velünk való közösséget, ő mindig övéiként lát bennünket. (itt egy tiszta lapot felmutatva) És ha lesznek is esetleg negatív jellemzők majd a magyarázatban, példákban, akkor nagyon fontos, hogy az Úr Jézussal való közösség fényében lássuk a negatívumokat is. De nem sok negatívum lesz, mert elsősorban az Úr Jézusra szeretnénk ma figyelni.

Az Énekek Éneke ószövetségi könyv központi üzenete, hogyan szeret egy férfi és egy nő, milyen a szerelem, a menyasszony-vőlegény kapcsolat, a házasság, és ezen keresztül átvitt értelemben, hogyan szeret Isten. Az Énekek Éneke az Istennel való boldog közösséget mutatja be. Amikor ezt a költői művet – valószínűleg – Salamon leírta, neki is egyetlen felesége volt. Az Úrtól elfordulva kezdődött el számára, hogy többet vett magának. Salamon király egyébként a Példabeszédekben is sok mindent írt arról, hogy milyen az Istennel való helyes a kapcsolat egy király életében, a király személyes életközössége a vele élőkkel. Salamon is végig úgy van a Bibliában példaként előttünk, amikor a helyén van, hogy nézzük meg, hogyan szereti valaki az Istent.

Úgyhogy az Énekek Énekében az Úrral való szeretetközösséget megélő hívó embernek, Isten népének a szeretete is előkerül. És természetesen az Úr oldaláról is. A 7. rész 10. versében éppen ez ragadott meg nagyon és lett fontossá: „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!” Itt a menyasszony, a feleség teljes mértékben már csak a szerelmeséről beszél, hogy ő kicsoda és mit érez és mit gondol. A korábbiakban kissé másképpen hangzott el ez a gyönyörű kifejezés. Az elején erre helyezem majd a hangsúlyt a magyarázatban.

Még előtte néhány szót magáról a könyvről is vizsgáljunk meg, mert azért találhatók nehezebb szakaszok is benne, de nem kell végigmagyarázni, csak aláhúzni, azért tűnnek olyan nehéznek, mert miközben leírja a költői műben ennek a szerelmespárnak az életét, a kapcsolatait, közben van, amikor álomban átélt történéseket olvasunk. Ez azért fontos, mert mindig a menyasszony álmáról van szó. S a menyasszony álmában olyan is előfordul, hogy elhagyja a vőlegénye, otthagyja. Ilyen is megtörténhet? Kiderül, hogy csak azért lett leírva, mert be akarta mutatni, hogy mit érezhet esetleg a menyasszony, amikor valami nagyon negatívát él át álmában. Közben azonban a vőlegény érzése és szeretete ekkor is elékerül a könyv üzenetében.

A könyv történeti menete egy fiatal vidéki pásztorlánynak az életével indul, aki azért napbarnított, mert szabadtéri munkát végez. Pásztorlány, tehát ő nem cicomázhatja magát, nem díszítheti föl magát, mint a többi városban élő leány. Viszont a királynak így is megtetszik, amikor megpillantja, és nagyon mély szerelem alakul ki köztük. A szerelmesét a lány nemcsak királyként, hanem pásztorként is említi. A pásztor-király gondolatot jelzi a 2. rész 16. verse is: „Az én szerelmesem enyém, és én az övé, aki a liliomok közt legeltet.” „Aki a liliomok közt legeltet.” Legeltet a pásztor, de a „liliomok közt” kifejezés a királyra utal, amikor sétál a kertben, a királyi udvar kertjében, és gyönyörködik a virágokban, a liliomokban.

Költői képben a lány nagyon ideálisan és gyönyörű képekkel fejezi ki, hogy kinek tartja ő a vőlegényét. És mindig tegyük hozzá, hogy milyennek látja az Úr népe az Urat? Itt pedig egy egyszerű igazság: ha belegondolunk, Dávid maga valóban pásztor-király volt a szó szoros értelmében is, és Jézus is király és Jó pásztor. Az Énekek Énekének az Ószövetség lapjain ilyen értelemben is van lelki üzenete Isten és az ő népe közösségében.

Egyfajta szerkezeti felosztás is felfedezhető az egész könyvben, ahogy az elején ír a találkozásról, azután van szó eljegyzés napjáról, a menyegző napjáról, majd a házasságról is. A hangsúly azonban mindig azon van, hogy a különböző élethelyzetekben milyennek tapasztalja meg a lány a férfi szeretetét.

És ez a kifejezés, amit itt a 7. rész 10. versében így hallottunk: „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!”. A 2. rész 16. versében, amit már felolvastam: „Az én szerelmesem enyém, és én az övé, aki a liliomok közt legeltet.” S a Károli Bibliában az 5. rész utolsó versében, ami az Újfordításában a 6. rész 3. verse: „Én az én szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem enyém, aki a liliomok közt legeltet.”

Legelőször úgy: „Az én szerelmesem enyém, és én az övé, aki a liliomok közt legeltet.” A találkozás öröme idején szereti, mennyire szereti a lány a fiatalembert, milyen a tiszta szerelem érzése. Aztán olvasunk eljegyzésről, menyegzőről, és egy álomban a lány egyszer csak arról álmodik, hogy mivel késlekedett, nem nyitotta ki az ajtót időben, a fiatalember otthagyta, elment.

Keresi a lány és nem találja. De egyszerre mégis csak találkozik vele, mert visszajön. Visszajön az ő kertjébe a férfi. A „kertjébe” kifejezés a képekben a lányra vonatkozik. A lányt úgy írja le többször is, mint egy kert. Gyönyörű kert, amibe csak egy valakinek szabad bemenni, és az a vőlegénye.

Egy álombeli élményben tehát, mintha elhagytak volna, valami nincs rendben a közösségben, de a közösség helyreállhat, mert visszajön, hozzám jött, velem van most már. És ennek az újra találkozásnak az örömét vallotta meg.

Itt fontos aláhúzni, hogy míg először azt mondta: „az én szerelmesem enyém, és én az övé”, ezután a találkozás után így mondta már: „én az én szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem az enyém, aki a liliumok közt legeltet.” Végül amikor ebben az újraegyesülésben helyreállt a kapcsolat, most már megélik a teljes örömet – így is mondható: a házasság örömét –, ekkor hangzik el ez a kifejezés a 7. rész 10. versében: „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!”

Engem meg is lepett, hogy nincs ott a folytatás, hogy „az én szerelmesem az enyém, és engem kíván ő”? Itt már nincs ott a lánynak a személye. Itt már csak a vőlegény, a fiatalember, a férj személye van: „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!” Itt már csak arról van szó, amikor az Úr népe, a hívő ember már nem is azzal foglalkozik, hogy az Úr az enyém, én mennyire szeretem az Urat, hanem csak és kizárólagosan, én kihez tartozom, és akihez tartozom, ő mit érez, ő mit tesz, ő hogy gondolkodik.

A reformációi ünnepre való készüléskor ezért lett nekem nagyon fontos, hogy valahogy az Úrral való kapcsolatunkban természetesen hangsúlyos a Biblia alapján is, fontos, hogy mi szeretjük az Urat. És remélem, hogy ti is szeretitek nagyon az Urat. Ez még az Úrnak is fontos, hiszen Pétertől megkérdezte a tagadás után, a feltámadása után, hogy: – Szeretsz-e engem, Péter? S ez olyan fontos volt Jézusnak, hogy háromszor is megkérdezte tőle: – Szeretsz-e engem, Péter? De látszik a Péterhez intézett háromszoros kérdésből is, hogy ez Péternek volt fontos. Péter számára volt fontos kimondani, hogy: – Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged. Péter válaszából is az kiderült, hogy: – Uram, a te személyed a döntő, te tudsz mindent, és te tudod, hogy én mit érzek.

Az Úr és a népe kapcsolatának a házasságban való példája, az az Efézusi levél 5. részében kerül elő talán a legszebben az Újszövetségben. Itt mondja ki ezt Pál: „Annakokáért elhagyja a férfi atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházzal szólok. Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.” Látszik, hogy fontos a házasság szeretetkapcsolata, de ez példáz valamit. „Felette nagy titok.” Az Úr és a népe kapcsolata, de nagy titok a szeretet és a házasság is.

És az Énekek Énekének ez a szakasza („Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!”), azért hangsúlyos számomra, hogy az Úrnak a szeretete a döntő, erre kell nagyon figyelni, mert éppen az efézusi gyülekezet példája mutatja, hogy az ő népe szeretetében lehetnek hiányosságok. Emlékezzünk arra, hogy a Jelenések könyvében, mikor Jézus megszólítja a hét gyülekezetet, és az első az efézusi. Ott azt olvassuk, hogy minden megvan a gyülekezetben, az efézusi gyülekezet nagyon híres volt, látszólag ott volt minden, de számukra szólal meg ez: „az a panaszom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad”.

Kiderült az efézusi gyülekezet állapotából, hogy látszólag ott van az, hogy az Írás, ott van az, hogy vallják a kegyelmet, hisznek is, Jézus is valamennyire ott van az életükben, csak nem az első. Nincs igazi, helyes közösség az Úrral. Hogyha viszont az első szeretetet elhagyta a gyülekezet, ők hogy tudnak helyreállni? Hogy tud egy hívő ember vagy egy hívő közösség helyreállni, hogyha nincs első szeretet az Úr iránt? Azt nem tudja produkálni. Azt egyedül az Úr tudja visszaadni, az Úrnak a szeretet-közelsége, amiről az Énekek éneke is, ahogy felsejtettem, beszélt. A lány átérezte álomban: nincs velem. Ezt érzi. Azért, mert hibáztam, nem nyitottam ki időben az ajtót, és egyszer csak jön a vőlegény vissza. A mi Isten iránti szeretetünkben lehetnek hiányosságok, és a deformációja az életünknek személyesen is, házasságban, családi életben, gyülekezeti életben mutathatja, hogy vannak deformációk, de az Úr reformálhat, és akkor mindig az ő szeretete ragyog föl.

Itt lehet rátérni erre, hogy az „és engem kíván ő” kifejezés miért is fontos ebben a szakaszban. „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!” Hogyha az ézsaiási prófécia azt mondja ki az Isten igéje: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!”, és aztán mondja, hogy „Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, [...] ha tűzben jársz, nem égsz meg.” Elsorolja, hogy Isten hogyan váltotta meg, hogyan tartja meg mindvégig, és a 4. versben jön az a kijelentés: „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy és én szeretlek.” Majd folytatódik a prófécia. Benne van az Úrnak a megváltó munkája, gondviselő munkája, de az ő népét, ószövetségi népét is arra akarta leginkább bátorítani, hogy azt tudatosítsátok, hogy azért, mert az enyéme vagyok, mit érzek irántatok.

Itt az Énekek énekében is erről van szó. „És engem kíván ő!” Azért bátorító ez a kijelentés, mert itt a lány mondja el, hogy milyennek tapasztalja a vőlegényének, a férjének a szeretetét: „engem kíván ő”. Ez az igazság nekünk mit mutat akkor, ha az Úrra gondolunk? Mit jelent ez Jézus személyében? „Engem kíván ő!” Csak néhány jellemzőt.

Benne van a Jeremiás könyve 31. részében kijelentett mondata az Úrnak: „Messzenünnen is megjelent nékem az Úr.” Itt is messzenünnen megjelent nékem: a lány úgy érezte, hogy elhagyta őt, nincs velem, mert nem nyitotta ki időben az ajtót, de visszajött. „Messzenünnen is megjelent nékem

az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztetem reád az én irgalmasságomat.” Örökkévaló szeretete az Úrnak, kiválasztó, örök szeretet, de az irgalmasság szó miatt jelzi: azért, mert az ő népéről van szó, akik lehet, hogy deformáltak, és helyre kell állítani őket. Isten kiemeli, hogy „örökkévaló szeretettel”. Nem akkor kezdődött a szeretetem, amikor eljött a megváltás ideje. Nem akkor kezdődött a szeretetem, amikor láttam, hogy elbuktál és helyre kellene állítani valahogy téged. Hanem az én érzésem irántad, irántatok mikor kezdődött? „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged.” „Engem kíván ő!”

A Római levél 5. részében az Úr vágyát és érzését szintén a szerelem szóval (a Károli fordításban), ezt mondja: „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” „Mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” Ugyanennek a résznek a végén van az a kijelentés is, hogy „ahol megsokasodik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik”. Látom magamon, látom a társamon, látom a családtagjaimon, látom a gyülekezetben, a népünk életében – és most lehetne sorolni ismét a kapcsolatainkat –, hogy mennyi a deformáció. Nem tudunk igazán szent életet élni. Milyen sok a bűn!

És most egy nagyon fájó dolog jön: nem biztos, hogy csak deformáció van, még szakadás is lehet. (itt a gyűrött papírlapot egy darabon betépní) És amikor szakadás van, az a legrettenetesebb, mert azt hogy lehet helyreállítani? És merjük-e hinni, hogy az Úrnak, ha kell, a szakadást is helyre lehet állítani. Mert az Úrnak semmi sem lehetetlen. Mert ahol megsokasodik a bűn, ott a kegyelem, az egyedül kegyelem sokkal inkább bővülködik. A kegyelem, az nem az Isten népének a munkája. Egyedül az Úr munkája.

Megint gondoljunk Péterre. Péter nagyon súlyosan megtagadta az Urat. De azért állhatott helyre, mert az Úré volt. Ő letagadta, Jézus pedig azt mondta, hogy: de te az enyém vagy, legeltesd az enyéimet! Mikor hangzott el ez a kijelentés: „szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket”? Emlékszünk? Nem akkor, amikor a tanítványok azon versengtek, hogy melyikünk moshatja meg az Úr Jézus meg a többiek lábát, mert szerették volna kimutatni, hogy mennyire szeretik egymást meg az Urat. Hanem a lábmosás története, amikor egyik tanítvány se akarja megmosni a másik lábát meg az Úrét se, és ott van Jézus, aki „szerette az övéit e világon, mindvégig szerette”. Örökkévaló szeretettel. „Engem kíván ő!”

Itt fontos azt megemlíteni, hogy engem? Lehetne ezt „az engem kíván ő”-nél az engemnél kérdezni, hogy engem? Aki ilyen vagyok? „Engem kíván ő!” Mert helyre akar állítani. Éppen abban mutatja meg a kegyelem hatalmát, hogy helyre akar állítani. Hol van szükség az életedben, az életetekben helyreállításra?

Az előző napi úrvacsorai közösség miatt is eszembe jutott ehhez a szakaszhoz, amit a Lukács evangéliumában olvasunk a 22. részben. Az Úr Jé-

zus nagycsütörtök estéjén készül a tanítványokkal együtt vacsorázni az utolsó vacsorán. Emlékszünk, hogy akkor szerzi majd az úrvacsorai igéket, amit mindig el is szoktunk mondani a gyülekezeti közösségben. Lukács evangéliumában az utolsó vacsora, illetve az úrvacsorai események felvezetése így indul: „És mikor eljött az idő, asztalhoz ült, és a tizenkét apostol ő vele együtt. És monda nékik: Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék.” Vágyva vágytam arra, hogy veletek legyek, asztalközösségben veletek, és hogy megegyük együtt a bárányt, mielőtt én szenvednék. Minden úrvacsoraosztás – el szoktuk mondani – a Jézussal való közösségünk helyreállása, bűnvallás, bűnbocsánat öröme, az egymással való szeretetközösségünk megélése, és hatalmas reménység, hogy az Úrral együtt majd egyszer, amikor eljön, ugyanilyen vacsora lesz, hiszen az örökkévalóság dicsősége egyik képe, az öröm vacsora.

A evangéliumi kijelentés azért nagyon fontos: miért jövünk mi úrvacsorázni? Miért vágyakozunk az úrvacsorára? Azért, mert tudom, hogy az én szerelmesem is vágyakozik. Kívánva kívántam együtt vacsorázni veletek. Ha úgy érezted valaha is, hogy én nem vagyok méltó, hogy úrvacsorázzak, mert nagyon sok a deformáció az életemben éppen most is, hogy jöjtek úrvacsorázni?! Tegyük oda mellé ezt: „engem kíván ő”, kívánva kívántam, hogy együtt egyek veletek – mondja Jézus. Minden úrvacsora minősítetten erre emlékeztet: hogy szeret Jézus. Ha pedig ő valamit kíván, nem is valamit, valakit kíván, vele, az övéivel az együttlétet, akkor az úrvacsorára való jövetelünk ennek az örömteli átélése lehet.

Az úrvacsora miatt is így folytatható: „engem kíván ő”, ebben benne van az is, hogy az Úrnak kedves az az élet, amit élek, amit élünk. Miért szeret? Azért mert szeret. Erre nem lehet igazán választ adni. A házások azt tudják. De amikor az életközösséget élnek a házások is vagy a szerelmesek, amikor szeretetkapcsolatban élnek, akkor ebben benne van az a gondolat, hogy akkor én szeretnék úgy élni, ami kedves a másoknak. Ha „engem kíván ő”, ha én utánam vágyakozik, ha minden vágya az, hogy velem legyen, akkor én szeretnék úgy élni, ami neki kedves.

A köszöntés igéje most újra hangozzék el a Zofóniás könyvből: „örül terajtd örömmel, [...] énekléssel örvendez néked.” Előtte pedig ez volt mégis: ne félj, ne lankadjanak a kezeid, Sion. Tehát lehetne félelem. De azt mondja: örül terajtd örömmel az Úr. Ha a deformációt látjuk az életünkön vagy mások életén, minek örülhet Isten? Annak, hogy ilyen vagyok? Ilyenek vagyunk? De mindvégig arról volt szó eddig is: nem azt nézi, hogy milyen vagyok éppen, hanem hogy mivé akart formálni, vagy mivé akart helyreállítani, s lehet, hogy valami megváltozott, de helyre tud állítani.

A szent életben. „Engem kíván ő!” – ez azt jelenti, hogy az én szent életemet akarja megvalósítani. Ezt a kifejezést használja az Írás akkor amikor Kaint figyelmezteti Isten, hogy: vigyázz Kain, mert a bűn teutánad vágyó-

dik, téged kíván, de te uralkodj rajta! Kain azonban nem tudott uralkodni, hiszen a bűn hatalma alatt volt az élete, és az volt a baj, hogy nem az Úrhoz tartozott. Kaint, mivel nem tartozott az Úrhoz, az Úr szeretete nem tarthatta meg. Nem tudott megállni abban, hogy azt tegye, amit tett, és rettenetes dolgot követett el, emlékszünk. „A bűn az ajtó előtt áll, és rád van vágyódása.” Ezzel szemben ott van az Úréinál: „engem kíván ő”, énám vágyódik. Az Úr a velem való közösségre vágyakozik.

A János 1. levelében van ezért erről szó, hogy ha az Úr így szeret, és ebben mutatja meg a szeretetét irántunk, akkor minékünk is lehet egymást szeretni. „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszerűen Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (4, 9-11.) János levele azért fontos, mert voltak olyanok, akik úgy mondták, hogy szeretjük az Istent, csak közben gyűlölték a testvérüket, a lelki testvért. Ilyen gyülekezeti tagoknak írja, hogy: hát ha így szeretett az Isten – „engem kíván ő” –, akkor a gyülekezeti kapcsolatban is megélhetjük ezt, hogy szeretjük egymást.

Az Énekek Éneke a könyv jellege miatt szerelemről, eljegyzésről, vőlegény-menyasszony kapcsolatról, házasságról ír minősítetten, mert ebben mutatja ki, hogy milyen az Úr és népe közötti kapcsolat. De ha szeretjük az Urat, akkor Jézus is azt mondta a tanítványoknak, hogy: úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. A házasságban, ott az Efézusi levél 5. részében így mondta: ti férfiak, úgy szeressétek a feleségeteket, ahogy Krisztus szeretete az egyházat. A gyülekezeti testvéri kapcsolatokban pedig szent élet. De amikor látom én is, látom a gyülekezeten vagy a gyülekezet rajtam látja a deformációkat, akkor nem könnyű szeretni. Bárcsak nem lenne az a deformáció a testvérem életén, mert akkor könnyebb lenne szeretnem.

De ez az ige azt emeli ki: „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!” Ha az Urat látom, akkor az Úrra tekintve látom már a másikat is, és tudok úgy szeretni, ahogy Krisztus szeretett. A szent élet ezért fontos. A szent élet, az nem erőlködés, nem a mi deformációt reformáló munkánk. A házasságban is igaz ez – persze erről volt szó, de hadd mondjam ki –, a házasságban sem egymást reformáljuk, hanem az Úr munkálkodik rajtunk keresztül. Az Úr iránti szereteted, szeretetünk az egymás iránti szeretetaktusban. Engem kíván ő és a testvéremet. Ő még lehet, hogy nagyon deformált, de majd az Úr helyreállítja őt is, addig pedig legyenek a helyemen én.

A végén pedig ez fontos, hogy a reménység, amikor Jézus eljön, akkor már nem lesz semmi, ami deformáció. Addig lehet, addig lehet, hogy minden nap reformálnia kell az Úrnak. Minden nap újra meg újra azt kell mondania nekem, nektek is, hogy én szeretlek téged. Azzal a szeretettel, ami örök, bűnösök iránti, ami az úrvacsorában is kifejeződik, ami szentté akar formál-

ni. És így fogadj el engem, és így szeress, és szeresd azokat, akiket én szeretni akarok általad. De a reménység azt hirdeti, hogy Jézus a mennyei vőlegény még nem lehet velünk olyan közösségben, amilyen akkor lesz neki is, amikor eljön.

Addig ő a mennyei dicsőségben vőlegény, mi meg itt a menyasszonyi nép. De amikor eljön, akkor számára is a reménység ilyen értelemben megvalósul. Készíti a helyet az övéinek, készíti a menyasszonyának a helyet, várja a menyegző napját, hiszen az örökkévalóság így indul, eljön a Bárány menyegzője, és minden olyan boldog, mint ahogy a házasság boldog lehet, amikor az Úrban zajlik és az Úrral.

A halottak napja miatt pedig az jutott eszembe, tehát amikor valamelyik hívó gyermekét az Úr haza hívja, az nyereség. Nekünk, akik itt maradunk, fáj, hiszen gyászolunk. De amikor haza hív az Úr, mert még nem jött el, akkor is igaz: az én szerelmesem az enyém, engem kíván ő. Pál ezt mondja: én kívánok elköltözni és a Krisztussal lenni. Ha el kell mennem, én erre vágyom, de ha veletek kell, filippibeliek, maradnom, akkor szívesen maradok veletek. Én is kívánok az Úrral lenni, és az Úr is kíván az övéivel lenni. A halál, már nem valami tragédia, hanem az Úr haza hív, mert kívánja az övéit. Amikor pedig eljön a mennyei vőlegényünk, akkor minden dicsőséges lesz.

Amíg Luther nem látta ilyennek az Urat, addig rettegett Istentől, félt tőle, nagyon szent akart lenni Luther, nagyon akart hinni, nagyon akart cselekedni, nagyon akarta szeretni az Istent, csak nem tudta, mert nem ismerte. Amikor viszont fölismerte, hogy „Én az én szerelmesemé vagyok, és engem kíván ő!”, Luther életében is minden megváltozott. Nem az Énekek Énekét olvasva ismerte föl az igei mélységeket, az üzenet miatt lehetett így idehozni, hogy nézzük meg Luther életét, hogy hogy megváltozott, amikor Jézus a helyére került az ige alapján.

Kálvin élete pedig abban példa ehhez az igei gondolathoz, hogy ő elveszítette a gyermekét, aztán elveszítette a feleségét, mindketten meghaltak nagyon hamar, és Kálvin mind a kettő gyászában mindig vallotta – utána lehet nézni –, hogy mennyire szeret az Úr engem, minden az Úr dicsőségét hadd munkálja most is. Nem értette, hogy miért történtek vele ezek a tragédiák, de Kálvin akkor is azt vallotta: egyedül Istené a dicsőség. És az Úr segít elhordozni a legnehezebb terhek közepette is mindent, mert az a lényeg, hogy: „Én az én szerelmesemé vagyok, engem kíván ő!”

Az ige alapján az Úr önmagát akarta bemutatni nekünk, újra megerősítve. Ha majd úrvacsorázunk nem sokára, az úrvacsorai közösségben sákrámentumi módon is megvallhatjuk, de addig is elfogadhatjuk, ráépíthetjük az életünket. Ha deformált az életed, a házasságod, a gyülekezeti életed, a családi életed vagy a népünk közt élt életed, az Úr helyre akar állítani, reformálni. Ezért jelenti ki azt, hogy ő mit érez. Tudod-e azt mondani: „Én az én szerelmesemé vagyok, engem kíván ő!”?

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, áldunk azért téged, hogy az Úr Jézus mint Megváltó, Szabadító valóban mindent elvégzett. És megmutattad, Atyánk, hogy ez volt az ára annak, hogy minket, bűnösöket szerethess, hogy tieid lehessünk. Köszönjük, hogy ezért lehetünk hívő emberek, ezért élhetünk hívő életet a munkahelyen és a családi életben is. És ezért lehet, Urunk, szabadulásunk, megújulásunk, helyreállításunk, ha kell. És noha nehéz kimondanunk, Urunk, ezért hihetjük, hogy neked van hatalmad azt is helyreállítani, akinek a helyreállásáért imádkozunk.

Urunk, bocsásd meg nekünk, amikor deformációk vannak az életünkben, a hitünkben, de köszönjük, hogy te nem ez alapján mérsz bennünket. Köszönjük a te örökkévaló szeretetedet, megváltó szeretetedet. És imádunk, hogy amikor eljössz, Úr Jézus, akkor a mennyei vőlegény jön a menyasszonyi népért. Áldunk ezért a reménységért, és köszönjük, hogy ez ma is lehet, minden nap így élhetünk.

De Urunk, amíg nem jössz, addig is szeretnénk e földi életben krisztusi életet élni. Segíts nekünk, Urunk, hogy akik látnak bennünket, ezt a krisztusi szeretetet érezhessék, láthassák. Segíts hűséggel imádkozni, amikor bajok vannak, egymásért is. Kérünk, hogy a gyülekezet is mint gyülekezeti közösség szeretetközösség legyen, ahol az első szeretet tüze ég mindenki benn. Köszönjük, Urunk, hogy nekünk nemcsak emlékezni lehet reformáció ünnepe, hanem lehet a veled való szeretetközösségben megerősödni.

Kérünk arra téged, Urunk, hogy legyél azokkal a beteg testvéreinkkel, akiknek nincs reményük a felépülésre, hadd lássák meg, hogy akkor is fontos vagy az ő számukra, és te szereted őket. És kérünk, hogy erősítsd őket, ha el kell menni. Most a halottak napi emlékezés miatt különösen is kérjük, Urunk, hogy legyél azokkal, akiknek friss a gyászuk. És azokat is erősítsd, akiknek nagyon nehéz még mindig hordozni a gyász terhét. Áldunk, Urunk, hogy te a halált is legyőzted.

Kérünk, Urunk, most is népünkért, vezetőinkért. Urunk, látjuk népünk meg vezetőink életében a deformációkat. Arra kérünk, hogy az imádságainkkal meg a helytállásunkkal hadd lehessünk áldássá mégis számukra.

Urunk, a mostani istentiszteleten is azt kérjük, hogy adj Kárpátalján megoldást, adj az ottani testvéreinknek erőt, ők is hadd tudjanak beléd kapaszkodni és várni a te szabadításodra. Adj ott békességet, Urunk!

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, ne vedéért.

Ámen.

392. dicséret

Wesley S.S., 1810–76.

Az egy-ház-nak a Jé-zus a fun-dá-men-to-
 ma, A szent I-gé-re é-pült fel
 lel-ki temp-lo-ma. Le-szállt a mennyből
 hív-ni és el-je-gyez-ni őt, Meg-
 vált-va drá-ga vé-rén a vált-ság-ban hí-vőt.

2. Kihívott minden népből egy lelki népet itt,
 Kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít.
 Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt,
 És egy terített asztal ad néki új erőt.

3. A világ fejedelme feltámad ellene,
 Vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve,
 S míg egykor felderül majd az Úrnak hajnala,
 Csak virrasztói kérdik: „Meddig az éjszaka?”

4. Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
 De szent megújulásért és békéért eped,
 Míg látomása egykor dicsón teljesül
 S a győzedelmes egyház Urával egyesül.

5. A három-egy Istennel már itt a földön egy
 S az üdvözült sereggel egy nép és egy sereg.
 Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár,
 Te boldog szenteiddel fenn Nálad béke vár!